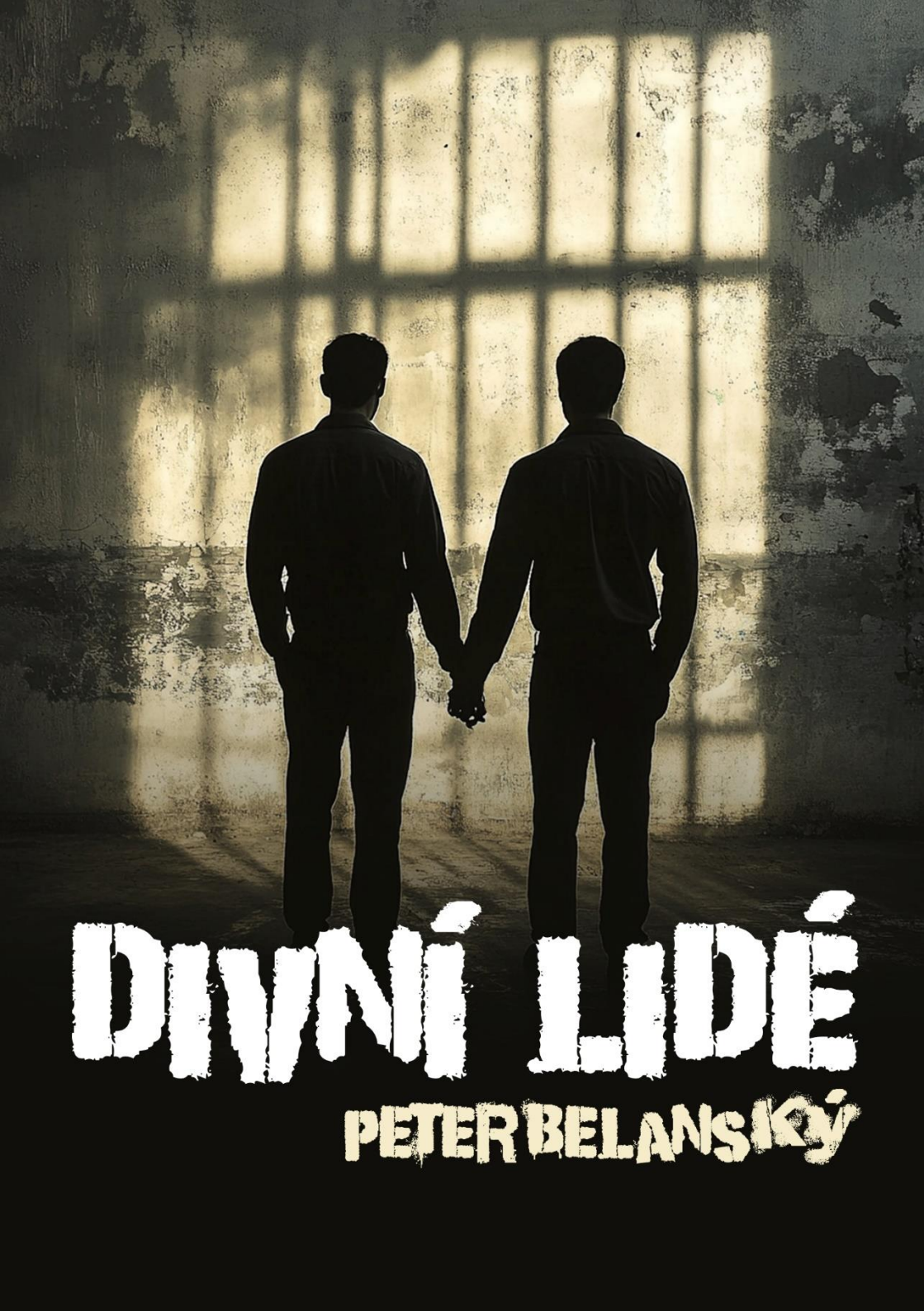

DIVNÍ LIDÉ

PETER BELANSKÝ

DIVNÍ LIDÉ

Peter Belanský

Pako ležel na zádech, kousal se do rtů a mračil se. Jak to udělat, abych byl jako Max? Je krásný, má hezké hadry, nejnovější mobil a skoro samé jedničky. Nemusí o prázdninách na brigádu. Nemusí nic, protože dostane všechno, co chce. Má permanentku do fitka a do bazénu. Já se chodím koupat k řece, ve které plave kde co. A cvičím v lese. Ve čtvrťáku dostane auto a chytré hodinky a vyrazí na vysokou. Já? Nemám samé jedničky a naši by to stejně neutáhli. Pořád něco musím. Mámě do lékárny, babičce pro nákup, na tu brigádu, vyvenčit psa, tátovi pro pivo. Vždycky trochu upiju, abych je nerozlil a on mi vždycky řekne, že ještě jednou a přerazí mě. Max má svůj pokoj a v něm tu velkou plochou televizi. A nemá jebáky jako já. My máme pokoj dohromady s bráchou a pořád se hádáme. Já se musím učit, aby ze mne něco bylo a on si ještě málem hraje s medvědem.

„Bohouši, vyskoč a umýt! Není neděle. Musím do práce. Nezapomeň k babičce. A ne abys se zase tahal s Tadeáškem. Je to tvůj bratr a je mladší. Ty máš víc rozumu. Tadeášku, vstávat, hop!“

Tadeášku! Ne Tadeáši. On bude Tadeášek, i když bude mít takovéhle vousy. Já budu vždycky jen Bohouš. Bohouši, uč se. Bohouši, uklid' si pokoj. Bohouši, tyhle kalhoty už nenos, proboha. Jsou ti malé. Nejsou. Max říká, že mi sluší. Prý jsem v nich děsně sexy.

Jsem Bohouš, ale říkají mi Pako. Doma ne. Jinak všude. I Max mi říká Pako a směje se tomu.

„Pako, co budeš dělat po maturitě?“

„Nevím.“

„Škoda. Myslel jsem si, že bychom mohli na stejnou školu.“

„Ty bys chtěl?“

„Proč ne. Když si ty dvojky opravíš... Se mi, nevím, prostě líbíš, chápeš?“

„Kecáš.“

„Nekecám. Kdybys udělal něco s těmi jebáky a trochu líp se oblík, mohli bychom spolu do fitka, třeba.“

„Máš permanentku. Já ne.“

„Koupím ti ji. Permanentku, krásné tepláky a bundu Adidas a velkou sportovní brašnu Adidas. Já to mám v červené a ty to budeš mít v černé, abychom si to nepletli. Černá k tobě půjde, uvidíš.“

„A co řeknu našim, až se zeptají, kde jsem to vzal?“

„Pravdu. Koupil mi to Max, mamí. Abychom spolu mohli do fitka, víš?“

Najednou stál vedle mne a mačkal mi ruku, až to bolelo. Pohladil mě po tváři a dal mi pusku. Max! Vrátil se ke své skřínce, hrabal se v batohu a usmíval se. Usmíval se! Na mě! Bylo mi z toho na umření a bylo mi z toho krásně. I když jsem nevěděl proč. Nebo věděl, ale ne moc.

„Bude to naše tajemství, Pako. Dostaneš pusku, kolik budeš chtít. A třeba kam budeš chtít.“

„Ty mě chceš líbat všude?“

„Chci. Na tvář, na pusku, na krk, na pupík, prostě všude.“

„Protože se to tak dělá?“

„Protože se to tak dělá.“

„I kluci s klukama?“

„I kluci s klukama. A já s tebou. Copak jsi nebyl ve škole, když nám uča říkala o tom, že všichni lidé nejsou stejní?“

„Byl, ale ona přece říkala, že normální je jen to, když se líbá kluk s holkou.“

„Říkala. Protože ona se asi líbá jenom s manželem. Když se budeme líbat my, budeme také jako manželé. Budeme se přece mít tak rádi, jako ona s ním. Copak je v tom rozdíl?“

„Není. Máš pravdu. Jenže dovedeš si představit, co by na to řekli naši? Nebo Láďa ze čtvrtáku? Ten by nás klidně zmlátil.“

„Proto to bude tajemství. Vždycky se dobře schováme a všichni nám budou moct vlézt na záda. I Láďa, Bohoušku.“

„Řekl jsi mi Bohoušku.“

„Jmenuješ se Bohumil, ne Pako. Budu ti říkat Bohouši. I před Láďou ze čtvrtáku.“

Někdy mluvím s Maxem jako idiot. Jako školák. Zamotám se do slov. Protože mu chci říct milion věcí. Polovina je o tom, že se mi Max líbí. Druhá, naschvál, o něčem úplně jiném. Kouká na mě, usmívá se, poslouchá, zavolá mě úplně k sobě a když jsme úplně u sebe, mám nohy jako z vaty. Musí mě držet, abych se nesložil. Drží mě, sahá mi na zadek, kouše mě do ucha a na tváři mi nechává mokrou stopu.

Bohouš si koupil mast proti akné, čistící náplasti a nové kalhoty a bundu. Max mu dal tolik peněz, že mu zbylo i na čokoládu pro brášku. Oblékl si černé tepláky Adidas a šel s Maxem do fitka. Po cvičení se osprchovali. Potom se líbali. Všude. Byli dobře schovaní. A i kdyby ne, nikomu do toho přece nic nebylo.

Max dostal auto. Nebyla to žádná ojetina. Dostal auto Mercedes. Ne to nejdražší, ale ani to nejlevnější.

„Budeme se o ně dělit, Bohouši. Chvilí budeš řídit ty a chvilí já. Když budeme blízko našeho domu, prostě si přesedneš a budu řídit já, aby táta nezuřil. Ber to tak, že je moje, i tvoje. Časem to nějak vymyslíme a budeš mít svoje vlastní. Nebude to asi Mercedes, ale ojetina také ne.“

„To bych doma nevysvětlil. A ty také ne.“

„Řekneš, že jsi vyhrál v loterii, nebo že jsi dědil. Nebo něco jiného.“

„A ty doma řekneš co?“

„Nevím. Prostě něco. Třeba pravdu. Že jsem si ty peníze vybral ze svého účtu. To se přece smí. Táta by zuřil, ale co by mohl dělat?“

Potom jeli z Prahy do Plzně a ještě kousek dál. Když byli kousek dál, nechali auto na lesní cestě, ušli ještě asi dvě stě metrů, lehli si na deku a líbali se. Všude. Max řídil tam a Bohouš nazpět. Na lesní cestu se s autem nesmí. Věděli to a zaparkovali před závorou, ne za ní. A v Praze si Bohouš přesedl. Pár týdnů před maturitou se líbali všude a Maxovi to přestalo stačit. Vzal Bohouše do úst a přinutil jeho tělo, aby se konečně chovalo jako chlap. Aby mu to líbání také přestalo stačit. Pak si Bohouše posadil do klína a choval se také jako chlap.

„Nechej mě v sobě ještě chvilku a lež,“ řekl a Bohouš se mu položil na prsa. Leželi a byli šťastní. Bylo to nové a úplně jiné, než pouhé líbání. Toho dne se Max a Bohouš stali muži a partnery. Dívali se jeden na druhého novými očima. Jejich oči dospěly a zmoudřely. Jako oni.

Potom dostal Bohouš od Maxe to nové auto. Byla to červená Škoda City Go. Protože byli jen dva, měla na každé straně jen jedny dveře. Proti Maxově Mercedesu byla maličká, ale vešlo se do ní všechno, co potřebovali. A jezdila rychle, když bylo třeba. Bohouš i Max řekli doma pravdu.

„Koupil jsem Bohoušovi auto, tati. Vzal jsem si na to peníze ze svého účtu, protože jsem chtěl.“

„Max mi koupil auto, tati. Za své vlastní peníze. Protože chtěl.“

Otcové se divili a zuřili. Zuřili, protože jim svitlo. Zuřili a praskali dveřmi, ale víc nemohli. Nemohli přece vyhnat na ulici své vlastní děti. Kvůli sobě, ani kvůli sousedům. Zabiju tě, křičeli oba, ale neudělali to. Jejich hněv trval dva roky. Ne déle. Slábl, pomalu se stával menším a menším a jednoho dne jej přemohla láska. Dívali se na své syny a viděli mladé muže, kteří se rozhodli žít vlastní život. Spolu a po svém. To jim přece nemohli zakázat. Když se nakonec Bohouš a Max rozhodli pro registrované partnerství, přišli oba. Přišli oba, dívali se na své syny a podali si ruce.

„Vítej v rodině, Zdeňku.“

„I ty, Jaroslave.“

Matky si podaly ruce a šly obejmout své syny. Měly s nimi jiné plány, ale pochopily, že oni se rozhodli jinak a nelze to změnit.

„Mladí mohou bydlet u nás. Max je sám. Budou mít pro sebe horní patro a my jim nebudeme do ničeho mluvit,“ řekl Zdeněk.

„To jsem rád, u nás by to nešlo. Je tu ještě Bohoušův bratr. Jestli půjde na vysokou školu, bude svůj pokoj dlouho potřebovat.“

„Naši tě budou mít rádi, Bohouši. Uvidíš.“

„Naším to bude trvat déle. Mají ještě brášku, takže tím se já ocitám na vedlejší koleji. Oni tě nebudou mít neradi. Jen budou potřebovat více času.“

„A ty? Budeš mě mít rád za dvacet let?“

„Proč ne, to nám ještě nebude ani padesát.“

„Můžeš se přece zamilovat do někoho jiného. Nebo já.“

„Nevyhrožuj, ano? Co bys na kom hledal, v tom věku?“

„Nevím, Maxi. Třeba mladou sílu. Nebo jen změnu. Větší péro. Takové drzejší.“

„Moje ti nestačí?“

„Miluju tvého ptáka. Strašně moc.“

„Tak neprndej. Tady ho máš a ukaž se.“

Bohouš zmlkl. Najednou měl ruce a ústa plné práce a na budoucnost přestal myslet.

„Už tě to přešlo?“

„Co?“

„To prndání, přece.“

„Přešlo, Maxi.“

„Určitě bys lásko ulovil většího. Ale ten už by byl pro tebe moc. Rval by ti koutky i zadek a za pár dní bys toho měl plné zuby. Musel bys k doktoru a tvůj kluk by nechtěl čekat, až se zahojíš. Šel by o dům dál a neměl bys nic.“

„Máš pravdu, Maxi. Jsem vůl.“

„Toužíš po něčem, co máš. Já mám přece pořádný kolík.“

„Netoužím. Byla to jen řečnická otázka. Budeme se mít rádi i za dvacet let?“

„Nebojím se, že ne. Budeme starší, nebude to stejné, jako dnes, ale láska ano. Ta přece nestárne jako tělo. Láska nestárne, ani neumírá. Zůstává, i když zemřeme a svědčí o tom, že jsme žili. Co jiného by po nás zůstalo, než ona?“

„Pojedme domů, Maxi. Než něco uvaříme, bude večer a mně se chce spát už teď.“

„Ale filmeček si ještě pustíme. Třeba nějakou veselohru.“

Max se na film díval sám. Bohouš usnul, sotva dojedl večeři. Film skončil a šel spát i Max. Docela rád zavřel oči a nechal se uspat tichem. Spánek nás rozdělí a den spojí. Otevru oči a první, koho uvidím, bude on. Můj Bohouš.

Na právnické fakultě zabrali od prvního dne. S nimi i Láďa. Od začátku s Bohoušem a Maxem soutěžil a byl velmi zdatným soupeřem.

„Tak co, manželé, dobrý?“ řekl s líbezným úsměvem.

„Dobrý, Ládínku. Dva prsty nad fajn.“

„Jen aby vám to vydrželo, Maxi.“

„Neměj péči, vydrží. Ty kluku jedna, kdybys nebyl tak protivný, docela rád bych to s tebou zkusil. V kalhotách toho máš, koukám až až, mohla by to být docela jízda.“

„Já péra nikomu nehulím, drahouši.“

„Jenom aby. Takových je, co říkají ne a myslí ano, to bys koukal.“

„Sáhni na mě a uvidíš. Dostaneš takovou, až upadneš.“

„Jak myslíš, zlato, ale děláš fatální chybu.“

„Tak víš co? Já ti dám, co chceš. A hned. Budu ti honit péro, dokud nevystříkne červená. Padej ke mně.“

„Ani mě ne napadne.“

„Musíš, kámo.“

„Nic nemusím. Na milování mám Bohouše.“

„Neměl jsi provokovat.“

„Byla to jenom hra, neblbni.“

Max pochopil, že přestřelil. Láďa už neustoupí.

„Rozepni se, Maxi.“

Láďa splnil slovo. Nepřestal, dokud neuviděl červenou.

„A je to venku. Umyj se, dej si obkladek a vypadni. Zapomeň, že žiju.“

„Ty vole! Kdyby někdo přišel...“

„Jsi asi hluchý. Já ne. Já slyším, když někdo jde. Musí přece otevřít a zavřít dveře. Potom sem ještě musí dojít. Spousta času, abys si natáhl kalhoty.“

„Co řeknu Bohoušovi?“

„Natrhl jsem se v posilovně. Na kole. Nebo sám, když jsem si to dělal rukou.“

„Tys mě znásilnil. Mohl bych tě prásknout. Doktor by poznal, co se stalo. Bez brejlí.“

„Uděláme dohodu. Já budu mlčet a ty také. Nebo chceš jít do ostudy, která se za znásilněním táhne? Znáš lidi. Jo pane, vono bůhví,

jak to bylo. Ten Ladislav je přece normální zdravý kluk. To ten druhý, ten je teplej. Ty teplí sou divný. Vážně divný lidi. Dycinky.“

„Máš víc štěstí než rozumu. Já opravdu nechci žádnou publicitu.“

„To jsem si myslel.“

„Víš, koho jsem potkal? Lád'u,“ řekl mu Bohouš doma.

„A?“

„Usmíval se a koukal na mě, jako by se se mnou chtěl vyspat. Víš, co mi řekl?“

„Nevím.“

„Ty se mi líbíš, Bohouši. Jsi takový sladký, takový koloušek. Dej mi pusu.“

„A co ty?“

„Dal jsem mu ji. Byl jsem rád, že není tak zlý, jako vždycky.“

„No neke! Ty se mu líbíš. A hubičkuješ se s ním. Tě zabiju.“

„Nečil se, láska, byla to sranda. O nic nešlo.“

„Jasně že nešlo, akorát jste si je málem vykourili.“

„Víš co, rypáčku? Polib mi.“

„Na to máš přece nového přítele.“

„Jdu spát. A vstanu až v poledne.“

„I já. I já. I já.“

„Ty vstaneš ráno a půjdeš pro rohlíky a pro mléko do kávy.“

„Mléko do kávy. É o o á y.“

Max šel ráno pro mléko do kávy. Pořád se zlobil a tvářil se sverpě. Bohouš vstal až v poledne. Doufal, že Max přijde za ním do postele. Udobřit se a pomilovat. Nestalo se. Až budeš mít chuť ty, budu mít zavřeno zase já, Maxíčku, pomyslel si. Roletu dole. ZAVŘENO

Z DŮVODU CELOZÁVODNÍ DOVOLENÉ. Rádi vás uvidíme od pondělka pam pam pam. Dáš si nohy křížem a dva týdny budeš čekat na pam pam pam. Nebo si pomůžeš sám. Max měl v uších sluchátka, poslouchal muziku z mobilu a zpíval s sebou. V očích měl hněv a vzdor.

„Co říkáš?“

„Že jsi pěkný zmetek, Maxi.“

„Neslyším tě, miláčku. Napiš mi to na papír.“

„Neumím psát, přece.“

„Nauč se. Já jsem se také naučil.“

„Jsi debil.“

„Jo jo, nebyl.“

„Ty rohlíky jsi nechal oschnout.“

„Můžeš si je počurat.“

„Čuňáku.“

„Jsou lidi, co chcanky pijou. Třeba to má něco do sebe.“

„A ty?“

„Já ne, ale všechno je jednou poprvé.“

„Je mi z tebe na blití.“

„Můžeme zkusit. Pár kapek, pro začátek, ne plný močák.“

„Už jsem chcal.“

Někdy se to stane. Den blbec a slova ostrá jak meč. Nechceme je říkat, ale říkáme je. Řveme je na sebe. Nebo je šeptáme a je to ještě horší. Někdy.

„Ještě slovo a budu tě nenávidět.“

„Posluž si.“

Musíme se vrátit na začátek a prošlapat si k sobě cestu. Musíme se jako blbci zase učit milovat. To začátek a to prošlapat se nemusí podařit. Jdeme a cesta je pořád stejně dlouhá. Jdeme k sobě a mineme se, protože každý v jiném jízdním pruhu. Ohlédneme se a ten druhý je daleko za námi. Čekáme, že se otočí, ale on se neotočí. Cesta už nevede od tebe ke mně, ale pryč. Daleko od všeho, co jsme spolu měli.

„Bohouši, dej mi pusu.“

„Víš, co jsi udělal?“

„Vím, ale dej mi tu pusu.“

Max dostal pusu.

„Budeme jíst?“

„Budeme.“

Budeme. Musíme začít tím nejjednodušším a postupovat k tomu složitějšímu.

„Koupil jsem ti tu knížku, co jsi chtěl.“

„Koupil jsem ti to elpíčko na vinylu.“

„To modré tričko ti moc sluší.“

„Pojedeme s našimi do tržnice?“

„No vidíš. Málem bych zapomněl.“

Večer jsme konečně zase spolu. Nazí, žízniví, připravení milovat.

Bouřka. Blýskala, duněla, křičela, dupala a naháněla hrůzu. Prvních pět minut. Potom se usmála a řekla, že to byla jen hra. Kropila naši ulici z jednoho mraku ještě deset minut a běžela dál. Protože jsem

si nevzal deštník, zmokl jsem na kůži a voda mě svlékla. Znáte to. Máte tričko a kraťasy, ale jste nazí. Všechno, co máte pod kalhotami a pod tričkem, je vidět. Řetízek na krku, bradavky, svaly na břicho, pupek a všechno pod pupkem. Většina lidí si vás neprohlíží. Někteří ano. Třeba na tu bouřku dokonce čekají. Čekají a potom čumí. Na muže, na ženy, na vás. Na mě. Kurva, ta má kozy! Ten kluk, panebože, to je ocas! Nebo tamten! Přiznávám, dívám se také. Nestojím a nezáhřívám, ale dívám se. Třeba teď. Protože byla ta bouřka. Protože je to vzrušující. Hezky to lechtá. Tak hezky, že mi ztuhne. Ne moc, ale ztuhne a malinko vyrostne. Posadím se, abych nepohoršoval. I teď se dívám. Já na něj a on na mě. Nádherný Asiat. Úsměv a úsměv, záblesk jeho bílých zubů. Postavil se tak, abych viděl. Postavil jsem se tak, aby viděl.

„Já jsem Tom,“ řekl mi dokonalou češtinou.

„Já Max. Mluvíš krásně česky.“

„Narodil jsem se v Praze. Jsi moc hezký.“

„Ty jsi hezký. Takový malý zázrak.“

„Nemáš žízeň? Já ano. Půjďme se ke mně napít.“

„Jestli to není daleko, proč ne.“

„Kousek tramvají.“

„Jsi sám?“

„Teď ano, můj přítel je ve Vietnamu.“

Tom mi dal pusku pusku a bylo na něm vidět, že chce víc. I bez mokrých kalhot.

„Počkej, já jsem ti neřekl, že mám partnera.“

„To je jedno, není tu s tebou. Já mu to neřeknu.“

„Já... To mu prostě nemůžu udělat.“

„Stál jsi tak, abych viděl. A ptal ses, jestli jsem sám.“

„Chtěl jsem vědět, co od tebe mohu čekat.“

„Už nejsem malý zázrak?“

„Už ne.“

Tom se změnil k nepoznání. Úsměv ten tam, v očích zloba. Možná nenávist.

„Vy Češi nás nemáte rádi. A lžete. Polib mi prdel.“

„Nepolíbím.“

„Zapomeň na mě.“

„Rád.“

„Mohl bych tě nakopnout po našem proti výloze a rozbil bys ji hlavou.“

„Tady a teď? Mezi tolika lidmi? Koukni, jedno auto, druhé a támhle třetí. Tři auta, plná policajtů.“

„Třeba tudy chodíš, když je tma.“

„Když je tma, je tu lidí skoro stejně, jako ve dne a těch aut určitě víc.“

„Já bych jim utekl. My Vietnamci se to učíme hodně brzy. Utíkat, kopnout a zabít.“

„My nejsme vy. My se to neučíme.“

Otočil jsem se na podpatku a šel na tramvaj. Najednou mi bylo zle. Ze mne, z malého zázraku, z horka, které mi sálalo do obličeje. Musel jsem se rychle napít. Ohlédl jsem se. Nešel za mnou. Malý zázrak zmizel. Budu doufat, že navždy. Musím být opatrnější. Když

zmoknu, nebudu čumět. Trošku, možná. Ale ne tak nenažraně, jako dnes. Vždyť mám tu nejhezčí prdelku doma.

Nejhezčí prdelka mi odpustila. Já sám jsem si odpustil mnohem později. Někdy se malý zázrak vrátil. Ne osobně, ale jako pocit viny a strach, že jednou přijde. Uvidí mě tam, kde mě potkal, půjde v mých stopách jako ohař, nastoupí do stejné tramvaje jako já. Vystoupí poslední, schová se za dodávku, zaparkovanou na protější straně ulice a má mě. Jako rybkou v síti. Když se dostane až ke dveřím, zbytek mu někdo vykecá.

„Včera se na vás ptal nějaký Vietnamec, či co, Maxi. Takový noblesní a pěkný. Česky mluvil, no, jako ze školy. líp než já, určitě. Já vím, oni u nás podnikají, mají děti a ty děti už jsou jako my. Moc vás chválil. Hezký chlapec. Kamarád, že?“

„Jistě, paní Horná. Kamarád.“

Ale proč by mě hledal. Najde si mladšího Maxe. Středoškoláka. Může jej obšťastňovat s partnerem. My s Bohoušem musíme především dostudovat.

„To bude něco, až si otevřeme advokátní kancelář Bohouš a Max,“ kreslil mi nedávno naši budoucnost Bohouš. Slušelo mu to. Těšil se jako dítě a v té chvíli se podobal svému mladšímu bráškovi. Řekl jsem mu to.

„To je fajn, Maxi, že myslíš na Tadeáše. On tě má rád.“

„Já vím. Říká mi strejda Max. Mimochodem, bude mít narozeniny. Máš pro něj dárek? Protože já ano.“

„Jé, nemám. No vidíš. Nesjedeš se mnou? Můžeš poradit.“

„Pojedeme Citýškem. Nechci hledat místo s tou mojí krávou.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dívčí lidé***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.